

DERİ VE KUNDURA İŞÇİLERİNİN SESİ

Yenileşme

YIL : 1
SAYI : 6

«BİR İŞÇİ ARKADAŞIMIZ,
İŞVERENİN KÖPEĞİNE YEMEK
VERMEDİĞİ İÇİN DÖVÜLDÜ»

İĞRENÇ OLAYI NEFRETLE KINIYORUZ

Kazlıçeşme Süleyman Sözer işyerinde çalışmakta olan fabrika bekçisi Mehmet Aktaş isimli arkadaşımız, iş yerinin ortığı olan Fuat Cihanoğlu tarafından feci şekilde dövülmüştür.

Olay: 30 Kasım Cumartesi günü, saat 22.30 sıralarında meydana gelmiştir. Arkadaşımız görevdeyken, (yani kârlarından başka hiç bir şey düşünmeyen, kan emici patronların başlarına yıkılan fabrikalarını beklerken) Fuat Cihanoğlu telefon ederek köpeğe yemek verilir vermediğini sormuştur. Arkadaşımızda köpeğe yemek vermek zorluk çektiğini, kendisini birkaç kez ısırıldığını ayrıca yiyecek bir şey bırakılmadığını, köpeği kendi cebinden daha fazla besleyemeyeceğini belirtmesi üzerine, Fuat Cihanoğlu «ben şimdi oraya geliyorum» diyerek telefonu kapatmıştır. Bir müddet sonrada fabrikaya gelerek Mehmet Aktaş arkadaşımızı feci şekilde dövmüştür.

O'ay böyle arkadaşlar: Fuat Cihanoğlu, arkadaşımızı sekiz saat yerine fazladan onaltı saat çalıştırdığı yetmiyormuş gibi, kendi cebinden yemek almadı diye birde güzel dövüyor. Böylesi olayları Türkiye gibi Sömürü düzenine sahip, bir avuç parababasının kayıtsız şartsız egemen olduğu, Demokrasi denen şeyin sadece onlardan yana işlediği bir ülkede yabancı değiliz. Demokrasi onlardan yana nasıl işliyor kısaca onu bir görelim: Eğer bir ülkede grev yapıyorlar diye işçiler coplanıyorsa, grev cadırları panzerlerle çiğneniyorsa, işçilerimiz gençlerimiz sokaklarda kurşunlanıyor zindanlarda çürütülüyorsa, halkımız işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanıp kavruluyorsa, buna karşılık, bir bölüm insan gününü gün ederek, bizlerin sırtından zevk içinde yaşıyorsa, iflas ettiği halde kızının doğum gününde 630 binliraya otomobil hediye ediyorsa, çocuğunun nişan töreninde Hiltonlarda sel gibi viski akıtıyorsa, o akan viskiler makina başında can veren Muammer arkadaşımızın, Nazım arkadaşımızın kanı ve ardından ağlayan Fatma bacımın ve çocuklarının göz yaşıyla eğer, bu düzen bizler için Diktatörlük fakat parababaları için Demokrasidir! Demokrasinin, kanunların ve her türlü idari mekanizmaların onlardan yana işlediği bu düzende, Fuat Cihanoğlu, Fettah Koşar, Münür Çağlar ve daha nice-leri gibi faşistler bizlere baskı ve zulüm uygulayabilirler, «Biz güneydoğu anadolunun hükümetiydik» diye nâra atabilirler, bizlere vurabilir, küfürde edebilirler.

Fakat, işçi sınıfımızın ve ezilen sömürülen yoksul halkımızın devrimci mücadelesi, baskı, zulüm ve sömürü zincirini bir gün mutlaka kıracaktır ve onlar yaptıklarının cezasını bir gün mutlaka ödeyeceklerdir.

YENİLEŞME

BEYKOZ DERİ KUNDURA İŞÇİLERİ DİYORKİ:

HAKLARIMIZI DİLENEREK DEĞİL DİRENEREK ALIRIZ

5 Eylülde Deri Kundura fabrikasında «iş» yavaşlatma olarak başlayan direniş 18 Kasımda Farklı bir niteliğe büründü. İşveren direnişi kırmak için, MC. hükümetinin MSP kanadına yaranmak için 19 işçi arkadaşımızı işten attı. Tazminatı, aç susuz işten atılan 19 arkadaş işçi düşmanı iş kanunlarının 17. ncı maddesinin kurbanı oldular. Ve bu 19 arkadaş YENİLEŞME gazetesinin Beykoz kanadıydılar.

18 kasımda; işten atılan arkadaşlar, işçi sınıfının dayanışmasını işten atılmayan arkadaşlarından gördüler. O gün işi yavaşlatma olarak süren direniş birden üretimin durdurulması haline döndü. İşverenin ve yordakçılarının her türlü direnişi kırma tehdit ve gayretleri sonuç vermemiştir. Tersine yüzyıldan bu yana ilk kez 1830 işçi herşeye rağmen tek bir vücut olup işçi düşmanlarının karşısına duvar gibi dikildiler.

İşten atılan işçilerin Beykoz çayırında kurdukları direniş cadırları işveren ve işveren kafa-ların korkulu rüyası oldu, işçi aleyhine tezgahlar

çevirenlerin hoşuna gitmedi. Direniş cadırlarının kaldırılması için harekete geçtiler, fakat başaramadılar. Gerek fabrika içinde işçilerin işi topluca bırakmaları gerekse direnişçi işçilerin bir bütün olup mücadele yolunu seçmeleri Beykoz için yeni bir olaydı. Beykoz işçisi «HAK VERİLMEZ ALINIR» ilkesini uygulamaya başlamıştı.

18 Kasım günü alınan grev kararı işçilerin aktif baskıları ile alındı. Uygulamaya geçilmesi nedense sendikacılar çok düşündürüyordu. Şimdiye kadar işçinin gücüne dayanarak değil işverenle dostluğu koruyarak toplu sözleşme imzalayanlar ürkek davranıyorlardı.

Grev başlarsa işçilerin aç kalacağından bahsederek gerçek niyetlerini belli ettiler. İşveren baskılarına karşı durmuyorlardı. 1830 kişiden 19 unu direniş tahrikçisi olarak işten atılmaları karşısında fazlaca üzülmediler. Yine işçi arkadaşların aktifliği, yüzlercesinin işten atılma tehdidi karşısında olmaları dolayısıyla sendikayı greve (Devamı 4. Sayfada)

Kazlıçeşme işçileri Beykoz işçileri ile omuz omuza

Kazlıçeşme'deki deri işçisi arkadaşlar, Beykoz Deri ve Kundura fabrikasındaki mücadeleye se-yirci kalmadılar.

Beykozlu işçi arkadaşlarımızın mücadelesine omuz verdiler, «MÜCADELENİZ, MÜCADELEMİZDİR» dediler.

Bir Cumartesi günü, iki otobüse doluşarak direnişçi ve grevci arkadaşlarımızı ziyaret ettiler.

Hep birlikte halay çekip, hep birlikte haykurdılar haklıklarını.

«İŞÇİYİZ GÜÇLÜYÜZ, TOP-LUMDA ÖNCÜYÜZ» diye hep bir ağızdan bağurdılar.

Bayramlarda bile olmayan bir neşe ile kucaklaştılar.

Çeşitli işyerlerinden gelen işçi arkadaşlar adına konuşmalar yapıldı.

İşçi sınıfımızın birliğinin, gü-

zel örneklerinden biri daha yaşa-mıyordu Beykoz çayırında...

Ve şurası bir gerçek ki; işçi

sınıfımızın birliği, omuz omuza mü-cadelesi her gün daha da güçleniyor, güçlenecek...

Devrimci Sendikacılık

Sendikaların doğuşu işçilerin kendilerini esir durumundan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için, rekabeti yok etmek yada en azından sınırlandırmak için baş vurdıkları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demek ki; sendikaların ilk hedefi günlük ihtiyaçları, sermayenin ardı arkası kesilmez olarak yaratmış olduğu hayat pahalılığı karşısında daha insanca yaşama şartlarını genişletme mücadelesi olmalıdır. Sendikaların bu mücadelesi yalnızca meşru değil aynı zamanda gereklidir. Günümüz sömürüye dayanan üretim biçimi son bulmadıkça da bu mücadeleden vazgeçilemez.

Sermaye karşısında yerel ve acil mücadelelerle kendilerini aşırı ölçüde sınırlayan sendikalar; ücret köleliği düzenine karşı çıkma güçlerinin farkına henüz tam olarak varmamışlardır. Bu yüzden genel toplumsal ve siyasal hareketlerde pek uzaktadırlar. Ancak geçte olsa uyanmakta ve büyük tarihi görevlerinin bilincine varmaktadır.

Sendikalar amaçlarının yanı sıra artık daha büyük çıkarları olan tam kurtuluş, için bir manivela olarak bilinçle hareket etmeyi öğrenmelidirler. Bu amaca yönelik olarak her

toplumsal ve politik harekete yardımcı olmalıdır. Böyle davranarak birliğin dışında kalanları da saflarına katmayı başaracaklardır. Ayrıcalıklı koşullar yüzünden güçsüzlükleri görülen tarım işçileri gibi en düşük ücretli işkollarındaki işçilerin çıkarlarını dikkatle savunmalıdır. Çöbalanın dar veencil olmayıp ezilen milyonların kurtuluşuna yönelik olduğuna dünyayı inandırmalıdır.

Yukarda belirttiğimiz gibi sendikaların doğusunda onun sarılığını, onun gangesterliği-ni, onun anarkoluğunu belirten bir olgu yoktur. Sarı sendika daha sonra işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin karşısında bizzat işverenlerin bu bütünlüğü bozmak için kurdurdukları teşkilatlara verilen ad oluyor.

O zaman Devrimci Sendikacılığın özünde aşağıda sıraladığımız biçimdeki maddelerin yerine getirilmesiyle mümkün olur. O maddelerin tam karşısında Sarı Sendikacılığı vurgular.

Devrimci Sendikalar :

● İşçilerin gerçek birliğini sağlar.

● İşçi sınıfının mücadelesinin yalnız, sendikal mücadele olmadığını, SİYASİ MÜCADELENİN de gerektiğini anlatır, bu yolda işçi sınıfının siyasal partisinin yanında müca-

dele eder.

● İmzaladığı sözleşmeyi sonuna kadar uygulatır, bu yolda gerekirse tüm yolları başvurur.

● Fabrikalarda haksız yere bir işçi
karıldığında her yola başvurarak çıkartıl-
maları,

● Gerçek imzalarla yetki alır, Referanslardan yanadır.

● Sendika blzzat işçiler tarafından kurulur, yönetiminde de işçiler vardır.

● Sözleşmelerde işçilerin ekonomik taleplerini ve sosyal haklarını gerçekleştirir.

● Gerektiğinde GREV hakkını kullanmak işverenlerin çıkarlarına uygun göstermek grev değil, işçilerin çıkarı için grev yapar.

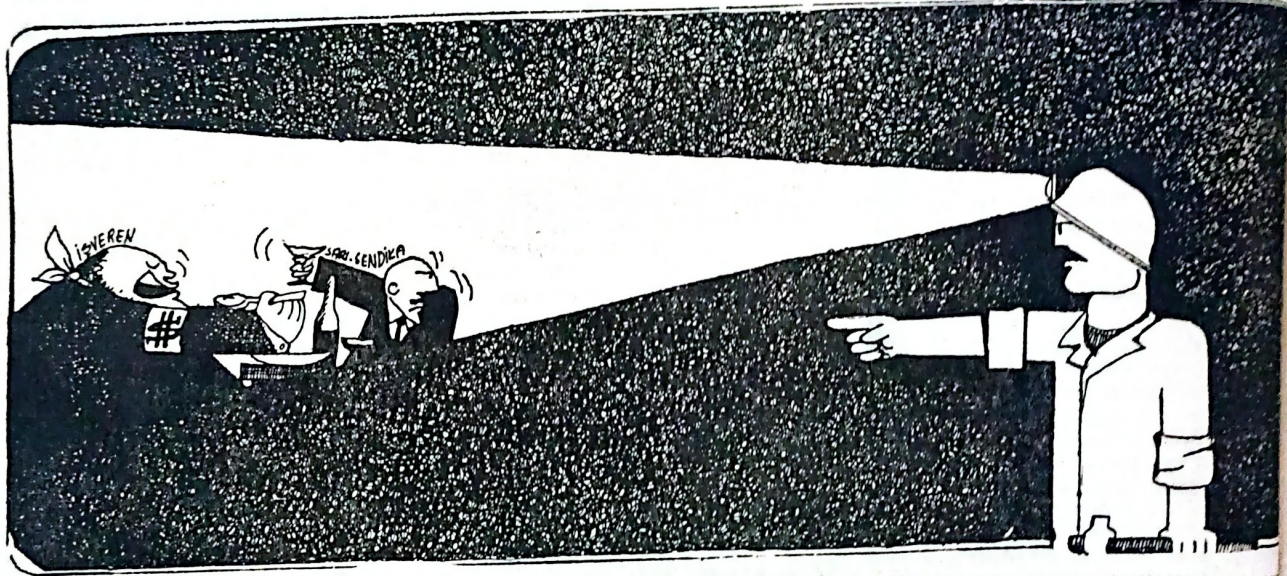
● Yanlızca işçiden ödenti alır. Bu öde, tileil işçi sorunlarının çözümünde kullanır.

● İşçilerin gerçek kurtuluşu yolunda bilinçlenmesi için eğitim çalışmaları yapar.

● İşçi sınıfının demokratik haklarını iyi şekilde kullanmaları için mücadele eder.

● Yönetim son derece demokratiktir. Tüm üyeler en geniş bir şekilde Seçme-Çıkarma-Denetleme hakkına sahiptir.

● Toplu sözleşme görüşmelerinde iş-
lerin onayını alır.

İŞÇİLERİN BÖLÜNMESİ KİME YARARAR?

Patronlar, sömürü düzenini devam ettirmek ve işçileri baskı altında tutabilmek için çeşitli yollara başvururlar. Çünkü patronlar için en büyük tehlike : karşılığında birleşmiş, tek vücut, tek yumruk, tek kafa olmuş işçileri görmehtir. Birlikten kuvvet doğar sözü içinde yatan gerçek de budur.

İşçiler ekonomik mücadelele-
rinde, çağü kez bir iş yerinde,
PATRONLA anlaşılmadıkları tak-
dirde, GREV SİLAHINA baş vur-
mak zorunda kalırlar. Bazende
SARI SENDİKANIN PATRON İLE
YAPTIĞI OYUNLAR iyice daya-
nılmaz hale gelir. Ve hele birde
Sarı Sendika işçileri 2-3 yıl süre
ile işverenin sömürüsüne terke-
den toplu sözleşmeler yapmıssa,
o iş yerinde artık patrona gün doğ-

muştur. İlk işi patronun sömürü ve baskılarına karşı gelecek işçileri bazen teker teker bazende toplu halde temizlemek olacaktır. Böylece işçiden yana olan, sendikalarının o iş yerinde güçlenmesini önlemeye çalışırlar. İşte bu ve buna benzer her türlü baskı ve tehdide karşı işçileri GREVDEN BAŞKA BİR SİLAHA BAŞVURMAK ZORUNDA BIRAKILIRLARKİ BU DA DİRENİŞTİR. Gerek grevlerin gerek direnişlerin izlediği yol «Topluca işi bırakmak.» v.s. dır NE İÇİN? İşçilerin haklarını vermiyen PATRONLARA isteklerini kabul ettirebilmeleri için, ancak bu mücadelelerin başarılabilmesi için İŞÇİLERİN BİRLİK VE BERABERLİK içinde bulunmaları şarttır. Evet BİRLİK İÇİNDE OLMAMIZ SARTTIR. Çünkü hepimizin çıkarı

ayrı ayrı mücadele vermekle değil, topluca mücadele vermekle gerçekleşebilir.

İşte bunu patronlarda bilirler. Bilirlerki; işçiler tek bir yumruk gibi karşılarına diiklirse isteklerini alabilirler. Bunun içinde öyle yollar izlerlerki, işçilerin birliği bozulur, parçalanmış dağınık koyun sürüleri haline dönerler. Bu takdirde bölünmüş, parçalanmış işçileri idare etmek, baskı altında tutmak kolaylaşır. Bundan tek bir kişinin çıkarı vardır. PATRONUN. Bu durumdan çıkarı olmiyan, en büyük zarar gören ise artık tek bir kişi değil, yüzlerce, binlerce işçi olacaktır.

Bu halde patronların böl, parçala ve yönet ilkesi başarıya ulaşmış olacaktır. BİZ İŞÇİLER

OLMALIDIR!

İşçilerin sendikaları ekonomide mücadelede tutarlı ise işçilerin kendi sendikalarına karşı kıskanarak bölmek isterler. Eğer bir işyerinde SARI SENDİKA EGEMENLİĞİ BAŞ KALDIRMA HAREKETİ EYLEMİ LAMİŞ, sendika değişikliği yapılmıyorsa, bu takdirde sarı sendikalar lehine işçiler içinden satın almış ajanlarla sendikalı hareket etme, grev veya direniş kurulumak istenir. En çok görülen şekil budur. Satın alma hareketi tek gündem değildir elbette.

Böyle satın alınacak geçmişte belirli bir çalışman nucu yaratılırlar. Patronlar işçilere farklı muameleler yap anları bölmek isterler. Farklı

İŞ KANUNU

Geçen sayımızda: 1475 sayılı İş Kanunu, işçi sınıfımız için bir tuzak olduğunu söylemiştik. Bu kanunun en belirgin işçi düşmanı maddeleri hep bildiğimiz maddeler 13 ve 17 inci maddedir.

Biz bu sayımızda bu maddelerin nasıl işverenlerin çıkarına uyduğunu göstermeye çalışacağız.

13 VE 17. MADDE

Bu 13. maddenin C bendi aynen şöyle dir:

«İşçinin sendikaya üye olması, şikayete başvurmaması gibi sebeplerle işinden çıkartılması hallerinde ve genel olarak hizmet aklını fesih hakkının kötüye kullanıldığını gösteren diğer durumlarda A bendinde yazılı önelere alt ücretlerin üç katı tutarı tazminat olarak ödenir.» Kısacası bu maddeye göre patron, sendikal faaliyette bulundu diye bir işçiyi atarsa, tazminatının üç katını ödeyecekmiş. Bu maddeyi getiren, aklınca patrona öyle bir zorluk çıkaracak, patron üç kat tazminat ödeyeceğim korkusu ile sendikal faaliyetinden dolayı işçiyi işinden atamayacak. Yani milyonlarla oynayan bir patron, bir kaç kurşukluk tazminatı olan işçiyi işten atamaktan çekinecek. Bu maddenin patronların yararına olduğu açıktır. Burada, para içinde yüzen patronlara sendikal mücadeleyi biraz masrafla engelleme imkanı tanınmıştır. Patron işyerinde sendika istemiyorsa, ne üç kat, nede dört kat tazminat onu, işçileri sendikasız olarak daha fazla sömürme hirsından döndürmez. Milyonlardan birazını, işçiyi tazminat olarak verip sendikal mücadeleyi önlemeye çalışır.

Üstelik şimdiye kadar hiç bir patronun, sendikal faaliyeti sebebiyle attığı bir işçiyi gönül rızası ile tazminatının üç katını ödediği de görülmemiştir. Bu kapitalistler sınıfının işçiyi «Al şu üç kat tazminatını, sen sendikal faaliyette bulundu» demesini beklemek de saflık olur. Patronlar böyle durumlarda kural olarak tazminat ödemezler. Çünkü tazminat ödemeden de işçi atabilirler. İş kanunu'nun başka maddeleri onlara bu hakkı tanımıştır.

Bütün geçmiş deneyler bize, işçinin yürürlükte olan kanunlarla sendikal mücadelesini özgürce verme hakkından yoksun olduğunu açıkça gösterir. Zaten işçi sendikal faaliyetten dolayı işten atıldığını kolay kolay ispat edemez, etse bile onbinlerce dosyanın yığılı olduğu, birkaç iş mahkemesinde, hakkını elde edebilmesi için aylarca bazen yıllarca beklemesi gerekir.

Bir an için işçinin sendikal faaliyetinden dolayı işyerinden üç kat fazlası tutarında tazminat karşılığı atılamayacağını yani 13. maddenin C bendinin olmadığını varsayalım. Hatta bu hükmün yerine «İşveren işçiyi sendikal mücadelesinden dolayı işten atamaz...» demiş olsun, bu durumda bile patron o iş yerinde, sendikal mücadelenin öncüsü yiğit ve namuslu işçileri, çeşitli düzmelcerle 13. ve 17. maddenin başka bentleri gereğince yine işten atabilir. Bunun pek çok örneğini yıllardan beri gördük. İşte en son BEYKOZ DERİ ve Kundura Fabrikasından çıkartılan 19 işçi. İçlerinde 15-20 senelik arkadaşlar var. Beş kurşuk tazminat vermeden bu 17 inci maddeye göre işten çıkarıldılar.

Bir iş yerinde sendikal mücadele başarıya ulaştığı takdirde bile, aynı anti - demok-

İŞÇİ MEKTUPLARI

İNSANLARI MAKİNALAŞTIRMAK

Hayat şartlarının tamamıyla ağır bastığı, insanların zorlu bir yaşam kavgası verdiği, içinde bulunduğumuz şu ortamda işçinin temel sorunlarını dile getirmek ve sesimizi duyurmak için sizlere sesleniyorum.

Çalıştığımız fabrika Seksen mevcutlu bir işyeridir, yaptığımız iş ise kundura sanayinde önemli yer tutan Vidala işlemektir.

Bizler bu fabrikada 240 TL. gibi bir hıfızlık çalıştırılmakta ve çocuklarımızın ekmek parasını bile normal olarak temin edemekteyiz, içinde bulunduğumuz bu ağır hayat şartları altında ezilmekte her geçen gün biraz daha sefaletin korkuncu uçurumuna doğru sürüklenmekteyiz.

Patronlarımız her yeni yıl bilançosunda milyonlarına milyonlar katarak, işçinin sefalet içindeki hazin tablosu onların hiç ilgilendirmiyor. Onların ön planda tuttuğu bir gaye vardır : «az zamanda çok iş yapmak» tabiri bunun yanında insan gücünde alabildiğine azaltmayı ihmal etmiyorlar. «Biz makinalaştık» diyorlar, örneğin bundan bir sene evvel 30 kişinin çalıştığı alt kattaki işçi sayısı bugün 15 kişiye indirilmiştir.

Sayın yetkililer, elbetteki ülkemizin sanayileşmesi makinalaşması, teknolojinin zirvesine çıkması en büyük emelimiz, fakat sorarım size birkaç kurşuk ekmek parası için, ağır şartlar altında çalışan bir işçiyi biz artık makinalaştık sana ihtiyacımız kalmadı hadi çık git der gibi işinden çıkarıp, yalnız kendisini değil onun elinden bir şeyler bekleyenlerle birlikte açlığın ve sefaletin kucakına atmak makinalaşmak demek midir? Biz makinalaştık diye fabrikada üç-dört kişinin yapabileceği işi, bir kişinin omuzlarına yüklemekten çekinmemekte, işçi alacakları yerde bilakis işçi çıkarmaktadırlar. Bunlar sadece kendi çıkarlarını düşünmektedirler. Batıya uymaya çalışıyorlar, uyamadıkları bir yana... Oysa biz biliyoruz ki Batı'da da insanlar makinalaştırılmak isteniyor, parabalalarının kâr hırsı uğruna makinanın bir parçası haline geliyor. Bizler insanların makinalaşmasını değil, makinaların insanlaşmasını istiyoruz çünkü makinaları da biz insanlar yapıyoruz.

Ayrıca bir konuyu daha belirtmek istiyorum. İş güvenciliği konusu : Fabrikada asgari bir sene, azami üç sene içerisinde mutlak

surette toplu çıkış yapılarak işçiler yenilenmektedir. Böylece işçilerin yüksek ücretle çalışmaları kısıtlanıyor. Geçenlerde bir işçi arkadaşımıza, kaç senelik olduğunu sorduk dört senelik olduğunu söyledi, yevmiyesini sorduğumuzda şu cevabı aldı ki Benim yevmiyem 61 liraydı, çıkartıp tekrar işe aldılar şimdi 40 lira asgari ücretle çalışıyorum.

Bu tip olaylar hepimizin başında, özellikle yıllardan beri yalnızlığa terk edilmiş deri işçilerinin başında, şimdilik bu kadar.

Tüm deri işçisi arkadaşlarımıza SELAM.

Nikos Altıparmak İşçileri adına
Bir Grup İşçi

KÂR HIRSI

Bünyamin Danon Kol. Şti. Deri İşçileri, SESELENİYOR... Bizler bütün deri işçileri gibi. İlkel bir sömürü çarkı altında eziliyoruz, sorunlarımızı dile getirirken için kattığımız YENİLEŞME gazetesine yazıyoruz.

Ve diyoruz ki; bu gün Türkiye'nin dört bir yanında işçi sınıfı kavgaya veriyor, parabalalarına karşı, yiğitçe direniyor, Kazlıçeşme'de de bu mücadele sürüyor.

Fabrikada patron bizim alınterimizi sömürüyor, fakat kazandığından biraz fedakârlık edip asansör yaptırmıyor. Daracak merdivenlerde yaş mal sırtımızda, iş güvenliğimiz yok. İş kanununun hangi maddesinde vardır, işçi arkadaşlar,? «İşçiyi sırtıyla mal taşıtmak.» Ancak biz işçiler biliriz ki; hak verilmez alınır, bizde bu ilke üzerinde hareket edeceğiz, mücadele edeceğiz.

Çünkü; patronlar daha çok kâr etmek isterler, onun için bizim iş kazası geçirmemiz, sabah sabah sırtımıza yaş mal vurmamız onları pek ilgilendirmez.

İşçi arkadaşlar, görüyoruz ki Beykoz Deri Kundura fabrikası, bir devlet işletmesi olduğu halde işçilere lokavt uygulamaktadır, lokavt işçileri aç bırakmaktır sokağa atmak, orta çağ düşüncesidir.

Kazlıçeşme'deki deri işçileri olarak Beykoz'daki işçi kardeşlerimizi desteklemeliyiz. Bu gün Beykoz işçisine yapılan lokavt, yarı bize yapılacaktır, mücadeleyi dayanışma halinde sürdürmemiz şarttır.

Grevdeki Beykoz işçisi arkadaşlarımıza, Tüm Kazlı işçisi arkadaşlarımıza ve Türkiye işçi sınıfına SELAM OLSUN...

BÜNYAMİN DANON İŞÇİLERİ

ratik maddeler, işçinin karşısına yine dikilir. Bu durumda, başarıya ulaşmış bir mücadelenin, işveren 13. ve 17. maddede ki ya da 24. maddede ki, toplu işten çıkarabilme yetkisine dayanarak sonucunu sıfıra indirmeye çalışır. Örnek verelim: Sendikal mücadelelerini başarı ile vermiş işçileri, işveren kendi adamları olan bazı ustabaşlarının ve satılmışların yalancı şahitliğine dayanarak;

a) İşveren'e küftettiği, b) Bir arkadaşına sataştığı, c) İzin almadan iki gün işe gelmediği, d) İşini savaştığı, gerekçeleri ile 17. maddeye dayanarak rahatlıkla işten ata-

bilir. İşçinin aksini ispat edebilmesi oldukça zordur.

Bu haksız durum, ancak işçilerin topluca direnmesiyle engellenebilmektedir.

Yine toplu iş sözleşmelerinde işçilerin çoğunlukta olduğu «DISİPLİN KURULLARI» sağlanabildiği takdirde bu tür haksız atılmalar engellenebilir.

Ama tabii ki, bu konuda daha kökten çözüm anti-demokratik olan iş kanunlarının iptal edilmesidir.

Gelecek sayılarımızda, İŞ KANUNU'nun diğer maddelerini görmeye devam edeceğiz.

BAYRAM ANISI

Bir Kurban Bayramı daha geçirdik arkadaşlar. Bayram hepimize kutlu olsun.

Bizler bu Kurban bayramında şöyle bir geçmiş anımsadık, bir sene öncesinin 1974 senesinin Kurban Bayramını hatırladık.

Sizde Hatırlarsınız değilmi arkadaşlar?

O bayram, hakkımız olan 27 yevmiye tutarında ikramiye verilmemişti ve bizler o bayram eli boş dönmüşük evlerimize. İhtiyaçlarımızı görememiştik, çocuklarımıza yeni giysiler alamamıştık, senede bir kerede olsa sevindirememiştiğimiz onları O bayramı üzüntüyle, düşünceyle geçir-miş-tik.

27 yevmiyelik bir ikramiyenin bu somuru düzeninde bizlerin yaşamını düzeltmeyeceğini biliyoruz. Fakat biz onu 56 günlük bir mücadeleyle kazanmıştık, son grevde olsa söke söke direnerek almıştık.

Peki nasıl olduda patronlara geri kaptırdık; ikramiyelerimizi?

Çünkü sözleşmeye şeref imzalarını atan sendika ağaları, öylesine berbat bir toplu sözleşme yapmışlardı ki öylesine boşluklar bırakılmış-tiki patronlara, biz bunun sonucu ikramiye kaptırmıştık ve ona benzer nice haklarımızı kaptırdık. Hâlâda

kaptırıyoruz

Sendika yöneticileri ikramiyelerin alınması için Mahkeme açmışlardı 1 sene oldu ses seda çıkmadı, çıkmayacak. Bu somuru düzeninde iş mahkemelerinin bizden yana çalıştığı ne zaman görülmüştür arkadaşlar?

Yüzde yüz almamız gereken bir hakkı neden mahkemelerde sürüştürdük, bunu sözleşmeye şeref imzalarını atanlardan soruyoruz?

Büyük toplu sözleşmenin yaklaştığı bu günlerde Yöneticilere özellikle Merkez yöneticilerine eski hatalarını tekrarlamamalarını öğütüyoruz.

Kazlıçeşme İşçisinin yıllardan beri bile bile yapılan hatalara artık tahammülü kalmamıştır. 10 senelik bir işçinin 350 TL haftalıkla çalıştığı, iş güvenliği ve iş teminatı denen şeyin zerre kadar olmadığı, bu yüzden 10 ayda 1070 işçi arkadaşımızın kapı dışarı edildiği, pis, berbat çalışma şartlarının çepeçevre sarıldığı, Kazlıçeşme cehenneminde çalışan bizlerin artık sabrı kalmamıştır.

Sözleşmede yapılacak en ufak bir hatayı dahi kabul etmeyeceğimizi siz Sendika yöneticilerine bildiririz. Tavrimiz budur, bu böyle bilinsin...

BİR TEMSİLCİ İŞTEN ATILMAK İSTENDİ

Bundan bir süre evvel, Bekir Uyguner Deri Fabrikasında çalışan bir işçi arkadaşımız işten atılmıştı, atılma oldukça garipti. Nuri Geçgil arkadaşımız temsilci seçildikten bir gün sonra işten atılmıştı.

Nuri arkadaşımızın fabrikada verdiği kararlı ve yiğit mücadelesi sonucu, işçi arkadaşları temsilci yapmak istemişlerdi. Ve yapılan bir seçimle temsilci seçildi. Böylesine kararlı bir arkadaşımızın temsilci olması patron Bekir Uyguner'in işine gelmezdi bu nedenle seçimin ertesi günü arkadaşımız işten atıldı. Çıkışın kanunsuz olduğu idda ederek arkadaşımızın geri alınmasına çalışıldı bir kaç haftalık bir uğraş sonucu, arkadaşımız tekrar işinin başına döndü.

Nuri arkadaşı vermiş olduğu kararlı ve bilinçli mücadeleden dolayı kutlar, temsilcilik görevinde başarılar dileriz...

PHILIPS SÖZLEŞMESİ

Sözleşmeyi imzalayan Sendika DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasıdır. Sağlanan haklar şunlardır:

Sözleşme, Ağustos 1975'den, Ağustos 1977 senesine kadar geçerli olmak üzere iki seneliğine imzalanmıştır. Gündeliğe alınan zam 1. sene 44 TL, 2. sene 44 TL. olmak üzere 88 TL. dir.

İkramiye her üç ayda bir maaş olmak üzere yılda 4 defadır, ayrıca bayramlarda 750 TL. olmak üzere harçlık verilecektir. İzine ayrılan işçiyi ücretinden hariç 3250 TL. Harçlık verilecektir.

Kıdem Tazminatı her sene için 40 gün üzerinden ödenecek, işçinin ölümü halinde bu tazminat 45 gün üzerinden ödenecek, bir sene içinde kendi isteğiyle çıkan 40 işçiyi kıdem ve ihbar hakları tam olarak ödenecektir.

Yakacak parası 200 TL. yemek parası 15 TL. çocuk parası 50 TL. tahsil yardımı ilk okul 300 TL. — Orta Okul 400 TL — Yüksek Okul 500 TL. ayrıca yol parası olarak her gün 10 TL. ödenecektir.

Sözleşme 800'ü İstanbul'da, 35'i İzmit'de olmak üzere 835 işçiyi kapsamaktadır.

Adela Deri'de mücadele sürüyor

Adela deri işçileri, sendikalaşma için verdikleri şanlı direnişten sonra, toplu sözleşme görüşmelerine başlamış ve bir kaç hafta sonrada sözleşme imzalanmıştı.

Sözleşmeyle sağlanan zam farkları çok az olmasına rağmen işçi arkadaşlara ödeme yapılmamıştı. 15 Kasım 1975 tarihinde ödemesi için söz alındığı halde; ödenmemiş, 26 Kasım'a ertelenmişti. 26 Kasım günü paranın verilmeyeceğini öğrenen işçi temsilcileri durumu işçi arkadaşlara

bildirmiş ve paranın derhal alınmasını şartını öne sürerek işi taktir etmişlerdi. İşçi arkadaşlarımız kararlı ve bilinçli hareketi karşın işveren Hasan Yeşil ikinci kez kerkeri suya indirerek paranın alınmamasına çalışmıştı.

Arkadaşlarımız şu an zam haklarını almış durumdadır. Kararı ve bilinçli mücadeleleri sürekli olsun.

Ve Adela Deri İşçilerine Selam olsun.

İŞÇİLERİN BÖLÜNMESİ KİME YARAR?

(Baştarafı 2. Sayfada)

İşçilere farklı işler vererek, bazı işçilerin sırtını sıvazlayarak bazı işçilere sebepsiz primler vererek, işçilerin içinde işçilerden ayrı bir imtiyazlı grup oluşturarak bunu başarmaya çalışırlar.

İkinci olarak işyerinde işçilerin dostluk, akrabalık, hemşerilik, kanbağı ilişkilerini istismar ederek onları alevi, sünni, kürt, laz, göçmen gibi gruplara bölerler. Kimi iyi niyetli işçiler dahi bu oyunu rahatlıkla yutabilirler. Özellikle temsilci seçimlerinde, sendika delegeleri seçimlerinde bu grupları iyice tahrir ederek işçileri birbirine düşürüp onları güçsüzleştirirler.

İşte; işverenler bu çalışmalarını sonucu sınıf bilincinden yoksun işçilerin arasından öyle işçiler, öyle ustabaşılar, satın almış olurki, bunlar gönüllü bekçi köpekleri yani GREV KIRICILARIDIR. Bunları iyi tanıyalım. İşçi sınıfına PATRON-DAN DAHA ZARARLI OLANLAR bunlardır. KALLEŞTİRLER. Kendi sınıflarından alan kardeşlerini ar-

kadan vuracak kadar, onları patronun çıkarlarına peşkeş çekerek kadar da satılmış zavallı yaradlardır. Bizler insanların doğuştan kötü olmayacaklarını biliriz. SANLAR İÇİNDE BULUNDUKLA TOPLUMSAL ŞARTLARDAN VAMLI OLARAK ETKİLENİR, KİLENİR. Ekonomik güçsüzlük yoksulluk çoğu kez işçileri BAZILARIN GREV KIRICI ya Bu sınıf bilincine varmamışlarda olabilir ancak. Bizlerin görevi arkadaşlarımızı uyarmak patrona karşı ancak topluca mücadelemiz takdirde başarı kazanabileceğimiz işçi kardeşlerini anlatmak olmalı. Bu da kâr e yorsa onlara en büyük cezayı ihanet ettikleri arkadaşları vermektedir. TARİH BİZE HAINLE HİÇBİR ZAMAN BAŞARIYA UŞAMIYACAĞINI GÖSTEREN YERLERCE ÖRNEKLERLE DOLU KAHROLSUN SATILMIŞ İRON UŞAKLARI YAŞASIN YİĞİT İŞÇİ SİNİN BİRLİĞİ

DERİ VE KUNDURA İŞÇİLERİNİN SESİ: YENİLEŞME SAHİBİ: GÜLTEN BÜYÜK / YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ADNAN ASLAN / YÖNETİM YERİ: BEYKOZ, İŞÇİ EVLERİ NO: 7 İST. / DİZGİ-BASKI: MURAT MATBAACILIK KOLL. ŞTİ. / FIAT: 100 Krş. / BASKI TARİHİ: 25.ARALIK.1975

Haklarımızı dilenerek değil direnerek alırız

(Baştarafı 1. Sayfada)

zorladılar. İşçilerin yenilmez gücü karşısında greve çıkmak sendikacıların kabulü oldu. Tarih 26 Kasım 1975 idi.

1872 yılından beri uyuyan bir dev olarak duran Beykoz işçileri kabuğundan çıkmıştı. Beykoz işçileri fabrika önünde dirençli arkadaşları ile kucaklaşarak greve çıkışı kutluyorlardı. Fakat işçilerin aktif olarak greve sahip çıkmaları yöneticilerimizi ürküttü. Omuz omuza duran 1830 işçiyi dağıtma yoluna seçtiler. Bir ölçüde başarılı da

oldular. Grevden bu yana «biz yaparız siz kabul edersiniz» anlayışı ile işçiyi hiçbir bilgi vermemektedirler.

Açıktan açığa «biz istediğimizi yaparız» diyor sendikacılar. İşçi arkadaşlar şimdilik susmayı tercih ediyorlar. Sanılmasın ki; bu suskunluk böyle devam edecek. Direniş ve grevimiz Beykoz çayırında sürüyor, daha da sürecek.

Grevimizi kırmak isteyenler çok. İşçi arkadaşlarımızı haftada 125 lira ile geçindirmek isteyenler çok.

İşçi arkadaşlarımızı; direnerek değil el ile, dilenerek haklarımızı alabileceğimizi söyleyenler, el etek öpenler çok. Beykoz halkının ve direnmişleri desteklediğini bildiren, Patron «siyaset girer» diye reddedip, A.P. li partilerleri sendika balkonundan konuşurtanlar çok. A.P. li parlamenterlere telefon edip grevden çıkmakla yaptık bir kusur, siz başışılınıza oturunlar çok. Artık ne dersiniz deyin, biz Beykoz işçileri şunu iyice kavradık. HAKLARIMIZ DİLENEREK DEĞİL DİRENEREK ALINIR.